

Κώστας Χ. Πασχάλης

Ε, όχι και ιδιωτική τελετή λήξης... Αυτό πια παραπάει.

Δεν επιθυμούσαμε να επανέλθουμε στο θέμα της αθλητικής διοργάνωσης του «εντούρο», όμως τα γεγονότα πολλές φορές εναντιώνονται και στις καλύτερες των προθέσεών μας.

Η αυλαία, λοιπόν, του πρωταθλήματος αυτού έπεσε με πανηγυρικό τρόπο σε ιδιόκτητο χώρο (έναντι οικονομικού τιμήματος παρακαλώ), που «κατά σύμπτωση» ανήκει σε επιχειρηματία που συμμετείχε ενεργά στη διεκδίκηση και διεξαγωγή του αθλητικού αυτού γεγονότος.

Πρόκειται στην ουσία για μια καινοφανή πρακτική σύμφωνα με την οποία μια αθλητική συνάντηση παγκοσμίου ενδιαφέροντος (στη βάση πάντα των λεγομένων των διοργανωτών) και φυσικά δημοσίου συμφέροντος, αδρά χρηματοδοτημένης και υποστηριγμένης παντί τρόπω από Νομαρχία, Δήμο και μεγάλο αριθμό υπηρεσιακών παραγόντων, προσλαμβάνει τον χαρακτήρα μιας ιδιωτικής εκδήλωσης την οποία μάλιστα τιμούν με την παρουσία τους παράγοντες του δημόσιου και πολιτικού βίου της πόλης και του Νομού.

Μιλούμε στην ουσία για την πλήρη απαξίωση του ρόλου και των κύριων προτεραιοτήτων που καλούνται να υπηρετήσουν οι αιρετοί μας άρχοντες, οι οποίοι αντί της υπεράσπισης και διασφάλισης του δημόσιου οφέλους δείχνουν υποτελείς ιδιωτικών συμφερόντων.

Πέραν όμως της απαξίωσης των ιδίων, για την οποία θα κριθούν από τους πολίτες, υποβαθμίζεται με τον χείριστο τρόπο και η λειτουργία των δημοκρατικών οργάνων, καθώς καθίστανται μοχλοί εξυπηρέτησης συγκεκριμένων συμφερόντων, είτε αυτά προέρχονται και διατυπώνονται από μεμονωμένους ιδιώτες, είτε από οργανωμένες ομάδες συμφερόντων.

Τα παραπάνω άλλωστε, τα οποία αποτελούν συνέχεια μιας μακράς αλυσίδας παρόμοιων περιστατικών (μικρότερης ίσως εμβέλειας, αλλά εξίσου χαρακτηριστικών) και τα οποία ζούμε στο Νομό και την πόλη εδώ και χρόνια, συνιστούν μέρος μιας γενικότερης νοοτροπίας διαπλοκής και αδιαφάνειας, που έχει οδηγήσει το πολιτικό μας σύστημα στον εκφυλισμό και κατά συνέπεια στην αδιαφορία των πολιτών.

Το δυστύχημα είναι πως η υπάρχουσα κατάσταση, λόγω και της έλλειψης πολιτικής αντίστασης, τείνει να παγωθεί στην αντίληψη των πολιτών ως συνήθης και αναμενόμενη, πολλές φορές μάλιστα και ως επιβαλλόμενη, με αποτέλεσμα ακύρωση οποιασδήποτε συγκροτημένης προσπάθειας για την τήρηση των ορίων μεταξύ του δημόσιου οφέλους και του ιδιωτικού συμφέροντος.

Όρια που με συνέπεια καθορίζονται από τα υπάρχοντα θεσμικά πλαίσια, αλλά που εντέλει και κάτω από την αδυσώπητη πίεση που ασκείται από οργανωμένες κυρίως ομάδες, «προσαρμόζονται» στις υπάρχουσες απαιτήσεις, σε βάρος πάντα του κοινωνικού συνόλου.

Βέβαια η ρίψη ευθυνών σε βάρος των όποιων ιδιωτών είναι η εύκολη υπόθεση εργασίας. Μόνον που ο κάθε ιδιώτης, εκ των πραγμάτων έχει ως κύριο γνώμονα της δραστηριότητάς του το κέρδος, κάτι που συνιστά, άλλωστε και τον κανόνα λειτουργίας της αγοράς. Αυτό, λοιπόν, που αποτελεί άμεση προτεραιότητα είναι ο επανακαθορισμός του ρόλου της συμμετοχής στα δημόσια πράγματα, η επανεξέταση της σχέσης του πολίτη με τον πολιτικό, η ενίσχυση και θωράκιση όλων εκείνων των θεσμικών πλαισίων που υπερασπίζονται τις αρχές που διέπουν μια δημοκρατική κοινωνία.

Τέλος, αν βέβαια μπορεί να μπει τελεία στην ανάπτυξη ενός τέτοιου θέματος, είναι χρέος του κάθε πολίτη να αντιληφθεί τις ευθύνες που του αναλογούν. Χωρίς την ανάληψη των ευθυνών του και χωρίς τη συμμετοχή του στα δρώμενα, θα συνεχίσει να αποτελεί τον μοιραίο και άβουλο θεατή, που τόσο ανάγκη έχει το παραπαίον πολιτικό μας σύστημα.